
"KAVRAM SAVAŞI"
ŞEHİD İMAM
HASAN MUHAMMED KAİD
EBU YAHYA EL-LİBİ
(ALLAH ONA RAHMET ETSİN)

KAVRAM SAVAŞI

HASAN MUHAMMED KAİD (Allah ona rahmet etsin)

Allah'â hamdolsun. Yalnızca O'ndan yardım diler ve yalnızca O'na ibadet ederim. O tektir. Ortağı yoktur. Bizlere kitabı indirmiş ve içerisinde şeriatta karşılığı olan kavramlar kullanmıştır. Salat ve selam onun kulu ve elçisi olan Muhammed'e, onun pak ailesine ve ashabının üzerine olsun.

Bundan sonra;

Savaşların ve mücadelelerin yalnızca savaş meydanları ve çatışma alanlarıyla sınırlı olduğunu düşünmek büyük bir hatadır. Her ne kadar bu, her Müslümanın idrak ettiği ve hissettiği bir gerçek olsa da, aynı zamanda müminlerle kâfirler arasındaki düşmanlığı en açık şekilde ortaya koyan bir tablodur. Bu nedenle cihad, İslam'ın zirvesi olarak kabul edilir. Çünkü cihat, imanın en güçlü bağını oluşturan iki temel unsuru —Allah için sevmeyi ve Allah için buğzetmeyi— açık, gerçekçi ve net bir şekilde ifade eder.

Bu tabloda, mücahidin Allah'a ve müminlere olan sadakatinde en küçük bir şüpheye yer kalmaz. Aynı şekilde, kalbinde kâfirlere yönelik zerre kadar sevgi ya da meyil barındırması düşünülemez.

Sevgi ve bağlılığın en güçlü ifadesi, sevenin canını, malını ve tüm değerli varlıklarını gözünü kırpmadan sevdiği uğruna feda etmesidir; bu, sevdiğinin rızasını kazanmak ve ona olan özlemini ifade etmenin en açık tabiridir. Zira canını feda etmek, cömertliğin en yüce tezahürüdür.

Buna karşılık, düşmanlığın ve onlardan beraatin en net ve somut ifadesi, kişinin canını ve malını, düşmanlık beslediği kişileri geri püskürtmek, güçlerini kırmak ve kanlarının ve mallarının heder etmek uğruna feda etmesidir.

İşte tam da bu nedenle Allah azze ve celle şöyle buyurmuştur; "*Müminler ancak o kimselerdir ki; Allah'a ve Resûl'üne iman etmiş, sonra da şüpheye düşmeden Allah yolunda malları ve canlarıyla cihad etmişlerdir. Bunlar, sadık olanların ta kendileridir." Hucurât 15*

İslam düşmanları, bu dine ve onun mensuplarına karşı yürüttükleri savaşlarında, İslam'a ve Müslümanlara zarar verebilecek hiçbir fırsatı kaçırmazlar. Ellerine geçen her uygun imkânı değerlendirir ve onu layıkıyla kullanırlar. Bu fırsatları, hakkı tamamen yok etmeyi hedefleyen büyük savaşlarında kendilerine bir destek ve dayanacakları sağlam bir temel haline getirmek için kullanırlar. Allah azze ve celle onların bu amaç uğrunda zorlukları ve engelleri aşmak için her türlü fedakârlığı yapacağını, imkânsızı olanı bile göze alacaklarını haber verirken şöyle

buyurmaktadır; *“Allah’ın nurunu ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Allah ise nurunu tamamlamak dışında bir şey istemez. Kâfirler istemese de...” Tevbe 32*

Bu durum, Kur'an-ı Kerim tarafından tam olarak doğrulanmakta ve açıklanmakta olup, müminlere düşmanlarının gerçek yüzünü tanıtmaktadır. Yüzyıllar boyunca süregelen bu uzun çatışma tarihi, bu gerçeği kanıtlar ve pekiştirir niteliktedir. Aynı şekilde, günlük yaşamın içinde karşılaşılan her yeni olay ve durum, bu gerçekleri desteklemekte ve adeta gözle görülür bir kesinliğe dönüştürmektedir.

Bu çeşitli ve çok yönlü çabalarının bir parçası olarak, "Kavramlar Savaşı" olarak adlandırılabilecek bir yöntem de bulunmaktadır.

Bununla kastedilen şudur: Allah’ın düşmanları, İslam’ın belirli gerçekleri, tanımlanmış kavramları ve belirgin isimlerini alıp, onlara sahte, itici bir isim verirler. Bu, o kavramların zihinlerdeki gerçek tasavvurunu çarpıtarak, onları insanların ruhlarının tiksindiği, kalplerinin ise duyduğunda uzaklaştığı bir hale dönüştürürler. Ya da, şeriatın yasakladığı, nefret ettirdiği, hükmünü açıkladığı ve zararlarını, fesatlarını göstererek ondan kaçınılması gerektiğini belirttiği kötü şeylerden birini kastederler. Bunun için, cezbedici, göz alıcı bir terim icat ederler, sonra bu terimi süslerler ve insanlar bu terimi duyduklarında, ona yönelerek onu tercih etmeleri için teşvik edilirler. Böylece ruhlar, adım adım ona yaklaşır, kalpler ona alışır, onu kabul eder ve zamanla o kötü şeylere karşı duyulan tiksinme giderek azalır. Yavaşça, bu şeyler daha kabul edilebilir hale gelir ve insanın bunlara olan nefret duygusu kaybolur. Sonunda, insanlar bu kötülükleri rahatça kabul eder ve onlardan utanmadan faydalanır, hatta zamanla onları keyifle yapar ve güven duyarlar çünkü uzun süredir kalp bu kötülüklere alışmış ve aralarındaki bağ güçlenmiştir.

Bu yöntem, çirkin olanı güzel göstermek ve güzel olanı çirkinleştirmek, uydurulmuş terimlere dayanarak, Allah’ın düşmanları tarafından hakla olan uzun süren mücadelerinde en tehlikeli yöntemlerden biri olarak kabul edilir. Zamanın herhangi bir döneminde ya da hakka karşı çıkan bir grup tarafından terk edilmemiş, onlardan hiçbir zaman ayrılmayan bir özellik olarak süregelmiştir.

Ve bu yöntem, eğer Müslümanlar dikkat etmez ve bunun tehlikelerini fark edip sonuçlarını kavramazlarsa; kesinlikle birçok dini hakikatin önce zihinlerinde ve ardından bizzat hayatlarında tersine dönmesine yol açacaktır. Bunun akabinde doğru, batıl; batıl, doğruya; kötülük, iyiliğe; iyilik, kötülüğe dönüşecek. Islah edici, bozguncu; bozguncu, ıslah edici olarak algılanacak ve kabul edilecektir. Bu, büyük bir kötülüğün kapılarını sonuna kadar açacak ve günler geçtikçe kötülük daha da artacak, etkileri belirginleşecek, büyüyerek artacak ve sonunda sürekli bir çaba ve azimli bir gayret haricinde bu şer kapısının kapatılması, tedavi edilmesi zorlaşacaktır. Özellikle de hitap ettiği kitle yanında yüksek itibara sahip çeşitli medya araçlarının, büyük çoğunluğunun ya da çoğunun, Allah’ın ve Resulü’nün savaşına odaklanarak bu görevi üstleneceğini düşündüğümüzde bu problemin ne denli büyük olduğu anlaşılacaktır.

"Kavram Savaşı"—bizim kastettiğimiz ve açıkladığımız anlamıyla—insanın ezeli düşmanı İblis tarafından kurulan eski ve şeytani bir yöntemdir. Bu yöntemin temelleri ilk kez, İblis insanı günaha teşvik ettiği ve onu arzulattığı andan itibaren atılmıştır. Bu yöntemle Allah’ın peygamberi Âdem’i (aleyhisselam) cennetteyken kandırmış ve oradan çıkarılmasına sebep olmuştur. O günden bugüne, onun izinden giden taraftarları, dostları ve yandaşları, bu yöntemin ne kadar önemli olduğunu fark ettiklerinden dolayı, onun izini sürmüş, yolunu takip etmiş ve onun yöntemlerini uygulamışlardır. Zira bu yöntemin çoğu zaman başarılı olduğunu görmüşlerdir. Bu nedenle, bu konuya olan ilgileri hiçbir zaman azalmamış; yöntemlerine özen

göstermiş, onu geliştirmeye ve her dönemde hak ehline karşı verdikleri savaşın detaylarına dâhil etmeye büyük bir gayret göstermişlerdir. Bu durum, Kur'an kıssalarında anlatıldığı gibi tarihin farklı dönemlerinde onların hayat hikâyelerinden rivayet edilmiştir. Aynı zamanda, bugün medyanın hak ehline karşı yürüttüğü savaşta takındığı tavır ve politikalarda bunu rahatlıkla gözlemleyebiliriz.

Allah Teâlâ, bize Âdem'in (aleyhisselam) cennette başına gelenleri, şeytanın onu nasıl kandırdığını ve Rabbine isyana sürükleyerek yememesi emredilen ağaçtan yemesine nasıl sebep olduğunu anlatmıştır. Bu kıssada, lanetli İblis'in, Âdem ve eşine o yasak ağacın meyvesini yemeleri için nasıl hitap ettiğini ve onları nasıl aldattığını da açıklamıştır. Rabbimiz onları o ağaca yaklaşmamaları konusunda uyarmıştı. Allah Teâlâ, İblis'in bu sözlerini bize şöyle aktarır: *"Şeytan ona vesvese vermiş ve demişti ki: "Ey Âdem! Sana (yediğin takdirde ebedîleşeceğin) ebediyet ağacını ve tükenmeyecek mülkü göstereyim mi?" Taha 120* Bir başka ayette ise şöyle buyurulmuştur: *"(Derken şeytan) örtünerek gizlenmiş bulunan avret yerlerini açığa çıkarmak için onlara vesvese verdi. Ve dedi ki: "Rabbinizin bu ağaçtan yemenizi yasaklaması, melek olmamanız ve ebedî yaşayanlardan olmamanız içindir. Ve: "Şüphesiz ki ben, sizin iyiliğinizi istiyorum/size nasihat veriyorum." diye o ikisine yemin etti." Araf 20,21*

İblis, Âdem'i (aleyhisselam) günaha—yani yasak ağacın meyvesini yemeye—sürüklemek istediğinde, ilk yaptığı şey o ağaca güzel, cazip ve aldatıcı bir isim vermek oldu. Onu "Ebedilik Ağacı" olarak adlandırdı.

İblis, Âdem'i (aleyhisselam) yasak ağacın meyvesini yemeye, yani günaha sürüklemek istediğinde ilk olarak o ağaca güzel, cazip ve aldatıcı bir isim verdi: "Ebedilik Ağacı." Bunun ardından, bu ağacın meyvesini yediklerinde kendilerinin "hiç bitmeyecek ve tükenmeyecek bir saltanata" sahip olacaklarını vaat etti. Dahası, Allah'ın onları bu ağaçtan yemekten men ettiğini itiraf etti: *"Rabbiniz sizi bu ağaçtan yalnızca şu sebepten dolayı men etti"* dedi. Ancak bu yasağa, Âdem ve eşini etkilemek için, onları cezbeden ifadeler ekledi. İnsan fıtratının sevdiği ve peşinden koştuğu iki arzuya hitap ederek, onların gönlünde "saltanat arzusu" ve "ebedilik isteği" gibi ümitler uyandırdı. Böylece bu günaha cazip bir örtü giydirdi ve onu aldatıcı sıfatlarla süsledi. Onlara, bu ağacın meyvesinden yemeleri durumunda *"meleklerden olacaklarını ya da ebedî kalanlardan olacaklarını"* iddia etti. Buna ek olarak, bu süsleme ve aldatmayı pekiştirmek için, yemin ederek: *"Gerçekten ben size samimi öğüt verenlerdenim"* dedi.

İşte İblis'in—aldatma ve saptırma konusunda son derece tecrübeli olan bu lanetlinin—insanı günaha düşürmek için izlediği ilk yol budur. Bunun için kendisine samimi, dürüst ve şefkatli bir öğüt vericinin kılığına bürünmüş; Âdem'e iyilik isteyen ve onu bu iyiliğe ulaştırmaya gayret eden biri gibi görünmüştür. Lanetli İblis, "isimleri tersine çevirmek" ve nitelikleri değiştirmek suretiyle Âdem ve eşini, Allah'ın kendilerini yasakladığı ve sakındırdığı şeye düşürmeyi başarmıştır. Bunun sonucunda, Allah'ın affetmesinden sonra, Âdem ve eşinin cennetten çıkarılması ve yeryüzüne indirilmesi olayının gerçekleştiğini öğrenmiş olduk.

Bu "iblisî" yöntemin sonucunu gördüğümüzde ve bunun aldatma, ayartma ve günaha düşürme amacıyla ilk kullanılan yöntem olduğunu öğrendiğimizde, tehlikesini idrak ettik ve ona karşı uyanık olmamız gerektiğini anladık. Bu nedenle hem bu yöntemi hem de onun yayılmasına aracılık edenleri tanımak için çaba göstermeliyiz ki bu yöntemin önündeki kapılar kapanmış olsun.

Bu iblisî yöntem, ardından gelen nesiller tarafından her zaman benimsenmiş, atalarından devralınmış ve birbirlerine aktarılmıştır. Böylece kalpleri birbirine benzer hale gelmiş, hayat tarzları benzerlik göstermiş ve yolları birleşmiştir. Onlar, bu yöntemi hiçbir surette ihmal etmemiş, dikkatsiz kalmamış ya da göz ardı etmemişlerdir.

İşte başka bir örnek; Firavun—küfrün önderlerinden, azgınlık ve kibirde zirveye ulaşmış bir zalim—ne kadar güçlü, zorba, kibirli ve İsrailoğullarını kontrolü altında tutuyor olsa da, bu yöntemi kullanmaktan geri kalmamıştır. O, tüm bu kendini beğenmişliğinin ve üstünlük taslamasının zirvesindeyken bile bu yolu izlemiş, bunu asla ihmal etmemiştir.

Nitekim, Allah'ın elçisi olan Musa (aleyhisselam) için "deli" demiştir—oysa, Firavun Musa'nın onun sarayında büyüdüğünü ve gözünün önünde yetiştiğini, yani onu herkesten daha iyi tanıdığını biliyordu. Ancak, Firavun, egemenliğini kaybetme korkusuyla, tahtının yıkılmasından ve halkın kendisine tapmayı bırakıp ona karşı ayaklanmasından endişe duyarak, bu şekilde demiştir: *"Sizlere gönderilen elçi gerçekten de delidir."*

Ve aradan çok geçmeden, Firavun, açıkça kendini çelişkiye düşürerek, halkının önünde söylediklerini yalanlamıştır. Hiçbir utanma duygusu taşımadan, bu bariz çelişkiyi görmezden gelerek, onlara dönüp şöyle demiştir: *"Bu gerçekten bilge bir büyücüdür."*

Ve ne kadar şaşırtıcı! Nasıl da batılın delilleri, hakikatin delilleri karşısında çöküyor! Ve nasıl olur da şeytanın takipçilerinin temelleri, Rahman'ın dostlarının kudreti karşısında sarsılıyor! Oysa ne yaptığına ya da ne söyleyeceğine karar veremeyen, insan ile taş arasında fark göremeyen bir **deli** ile diğer yanda ise hileler kurup planlar yapabilen, otoritenin kendisinden korkarak hakkında *"Sizi yurdunuzdan çıkaracak, ne emredersiniz?"* dediği **bilge bir sihirbaz** arasında çok büyük bir fark var.

Ancak bu, nefsin arzularının peydah ettiği bir kararsızlık ve derin kinle beslenen bir huzursuzluğun sonucudur. Bu yüzden Firavun'un, Musa (aleyhisselam) hakkında her türlü sıfatı kullanması ve onu her şekilde nitelemesi şaşırtıcı değildir. O, bunun arkasında, halkı ondan uzaklaştırmayı ve istediğini elde etmeyi amaçlamaktadır. Bu, her dönemin zalimlerinin uyguladığı bir taktiktir.

Ve aynı yöntemi, Kureyş kâfirleri, Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ile de kullanmışlardır. Oysa ki, Peygamberimiz, risaletinden önce doğruluğu ve emanetliği ile tanınmış, onlardan uzak durarak boş konuşmalarından ve akılsızlıklarından kaçınmış, onların pisliklerinden ve kötülüklerinden de uzak durmuş, öyle ki ona "El-Emin" (güvenilir) ismini vermişlerdir. Fakat, o, onları hakka davet ettiğinde, onlara doğru yolu açıklayıp sapıklık ve ziyanlık yolunu göstermek istediğinde, onları içinde bulundukları sarhoşluktan uyandırmak ve karanlıklar içinde dönüp durdukları cehaletten çıkarmak istediğinde, birdenbire ona düşman oldular, bildikleri o doğruluk ve güvenilirlikten yüz çevirdiler. Ona en çirkin sıfatları yapıştırıp, onu en aşağılayıcı tanımlamalarla nitelendirmeye başladılar. Oysa o, temiz, pak ve arındırılmış bir insandı; annem babam ona feda olsun. Bunu, onun davetinden halkı uzaklaştırmak ve onun argümanlarını dinlemekten alıkoymak amacıyla yaptılar. Bir zamanlar ona "büyücü", başka bir zaman "şair", bazen "deli", bir başka zaman ise "kâhin" dediler. Tüm bunları, "terimler" ve sıfatlar üzerinden, insanların zihninde onu diğer sıradan insanlardan biri haline getirmek ve onun söylediklerine değer verip dikkat etmelerini engellemek için yaptılar. Zira o dönemde şairler, büyücüler, kahinler ve deliler çoktu.

Allah (cc) bazı Kureyş kâfirlerinin Peygamberimiz Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) hakkında söylediklerini şöyle beyan etmiştir: *"Ve derlerdi ki: "Biz, ilahlarımızı deli bir şair için mi bırakacağız?"'"* (Saffat 36). Ayrıca, " *O kâfirler zikri/Kur'ân'ı işittiklerinde, neredeyse*

gözleriyle ayaklarını kaydırıp (seni devireceklerdi). Ve derler ki: "Şüphesiz ki o, bir delidir." (Kalem 51). Bunun üzerine Allah, onların iftiralarına karşı cevabını birçok ayette vermiştir. Bunlardan biri de şudur: *" Sizin arkadaşınız (Muhammed), deli değildir. "* (Tekvir 22). Bir diğer ayette ise, *" Öyleyse hatırlat/öğüt ver. Sen, Rabbinin nimetiyle ne kâhinsin ne de mecnun. "* (Tur 29) buyurmuştur. Allah azze ve celle'nin bu konuda birçok ayeti bulunmaktadır.

Buradan çıkarılacak ders şudur ki; Kureyş kâfirleri, geçmişteki kavimlerin yöntemlerine başvurmuş ve Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ile onun davetini ve Rabbinden okuduğu kitabı, insanları ondan uzaklaştırmak amacıyla çirkin ve tiksindirici kelimelerle nitelendirmişlerdir. Bu şekilde, insanların kulaklarını ona ve davetine kapatmayı, ondan uzaklaştırmayı amaçlamışlardır.

Bu, aralarındaki takip edilen bir sünnet ve eski bir yöntemdir; bu şekilde hareket etmek, toplumlar arasında devam eden bir gelenek olmuştur. Allah (cc) şöyle buyurmuştur: *"Onlardan öncekiler de, kendilerine gelen her resûle (aynı bunların yaptığı gibi): "Sihirbaz ya da delidir." dediler." Zariyat 52*

Bu yöntemin önemi nedeniyle, buna uygun "kavramlar" ve sıfatların seçimi üzerine tartışmak amacıyla seminerler ve konferanslar düzenlenmiş ve düzenlenmeye devam etmektedir. Bu toplantılarda, arzulanan hedeflere ulaşmak için uygun kelimeler ve sıfatlar seçilmeye çalışılmaktadır.

Sîyer kitaplarında geçtiği üzere, Kureyş kâfirleri, Hac mevsimi yaklaşınca ve Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Allah'ın emri üzere davetini açıktan yaymaya Allah'ın emirlerini açıktan ilan etmeye başladığında, hemen bir araya gelerek nasıl engel olabileceklerini tartışmaya başladılar. Çünkü onlar, Allah Resulü'nün Kabe'ye gelen hacıların arasında davetini duyurmasından endişe ediyorlardı.

Onlar, Peygamberimize karşı bir "kelime" bulmaya karar verdiler; böylece bu kelimeyle, onun davetinin Araplar üzerinde herhangi bir etki bırakmasını engelleyeceklerdi. Bu amaçla, Kureyş liderleri, kendileri arasında yapılan bir toplantı için Mekke'nin ileri gelenlerinden Velid bin Mugīra'yı çağırdılar ve ona bu konuda ne söylemeleri gerektiğini sordular.

Velid onlara şöyle dedi: "Hepiniz aynı fikirde olun ve birbirinizle çelişmeyin ki sözleriniz birbirini çürütmesin." Ardından, kendilerine bir öneride bulunmasını istediler. Velid, onları dinledikten sonra her bir öneriyi değerlendirdi:

- "Kâhin diyelim," dediler,
- "Hayır, o kâhin değil. Biz kâhinleri tanırız, o ne onların söylediklerine benziyor ne de onların üslubuna."
- "O zaman delidir diyelim," dediler.
- "Hayır, o deli değil. Biz deliliği tanırız, o ne bir deli gibi davranıyor ne de bir delinin davranışlarını sergiliyor."
- "Şair diyelim," dediler.
- "Hayır, o şair de değil. Biz her tür şiiri biliriz; onun söyledikleri ne şiir gibi, ne de şiirsel bir ölçüye sahip."
- "O zaman büyücü diyelim," dediler.

- “Hayır, o büyücü de değil. Biz büyücüyü tanırız, o ne onların yaptıkları gibi büyü yapıyor ne de onların kullandığı büyü yöntemlerine sahip.”

Sonunda, tüm bunları dinledikten sonra Velid şöyle dedi: “O zaman en uygun kelime şudur: ‘O bir büyücü ki, söylediği sözler bir büyü gibidir; insanların birbirlerinden ayrılmalarına, birbirine karşı düşman olmalarına, baba ile evlat arasında, kardeşler arasında, eşler arasında bile ayrılıklar yaratmasına sebep olmaktadır.’”

Böylece, Kureyş’in ileri gelenleri arasında ortak bir görüş birliği sağlandı, planlarını hayata geçirmek için kararlarını verdiler.

Başkalarından önce, bizzat sahipleri tarafından gerçeğe aykırı olduğu, gerçekle çeliştiği ve uydurulmuş bir yalan, sahte bir iftira olduğu bilinen şu saçmalık ve safsataları bir düşün!

Ve bir de şuna bak; nasıl ki heva (nefsanî arzu) sahibini kör eder, kıskançlık kalbini sarar, onu inatla kibirli bir şekilde karşı çıkmaya, inkârda ısrar etmeye yönlendirir, sapkınlığını elinden bırakmadan ona sıkı sıkı sarılmasına neden olur. İşte bu heva, kıskançlık ve kibir, onları "karalama" yoluna sapmaya zorladı, uydurdukları isimler ve sıfatlarla gerçeği çarpıtma çabalarına itti. Bu şekilde, gerçekleri insanların gözünden çarpıtıp hem kendileri doğru yoldan saptılar hem de insanları doğru yoldan saptırdılar.

İçlerindeki bozukluk, kalplerinin harap olması ve akıllarının tutarsızlığı, onları hakikati ve hakikat davetçilerini öyle şekillerde tasvir etmeye sürükledi ki bu, insanların kalplerini hakikatten uzaklaştırıp ondan yüz çevirmelerine ve onu duymaktan kaçınmalarına sebep oldu.

Ancak, ilk çağların yaklaşımı; peygamberlere ve onların sahabelerine yakıştırılan sıfatlar ile sınırlı kalmışken, medeniyet çağının ilerlemesiyle birlikte - tam da bu ilerlemeyle! – nefret uyandıran veya cezbeden kavramların icat edilmesi ve sıfatların konulması, dini meselelerin ayrıntılarını bile kapsar hale gelmiştir. Artık, nefret uyandıran veya cezbeden "kavramların" üretimi sadece genel davetçilere ve genel şeriat hükümlerine yönelik - tıpkı atalarının çoğunlukla izlediği yol gibi - değildir. Aksine, bu durum, şeriatın pek çok detaylı emir ve yasaklarını da etkileyen bir hale gelmiştir. Bu durum, bu manipülasyona maruz kalanların gözünde çirkin olanın güzelleşip, güzel olanın ise çirkinleşmesine yol açmaktadır.

Faiz, artık "kazanç ve getiri" olarak görülürken; zina, "kişisel özgürlük" olarak kabul edilmeye başlanmıştır. Çıplaklık, ahlaksızlık ve karmaşıklık; "ilerleme, medeniyet ve çağdaşlık" olarak tanımlanmaktadır. Müstehcen şarkılar, fahiş diziler, ahlaksız tiyatrolar ve namus duygusunu öldüren, açık ve gizli tüm çirkinliklere teşvik eden şeyler; artık "sanat" sayılmakta ve bunları yapanlar ise sanatçılar ve yıldızlar olarak görülmektedir. Giyeni giyinmiş bir çıplağa dönüştüren kıyafetler, "moda" ve "trend" haline gelmiş, şaraplar ve alkollü içecekler ise "ruhani içecekler" ya da "alkoller" olarak tanımlanmaktadır.

Allah Resulü doğru söylemiştir; “Ümmetimden bir topluluk içkiyi içecek ve bunu başka isimlerle isimlendirecektir.” Ahmed ve Ebu Davud

Allah yolunda cihad ve bu yolda hazırlık yapmak, aşırılık, fanatizm, terör ve şiddet olarak görülmeye başlanmış; İslam şeriatının uygulanması ve Allah’ın hükümlerinin yerine getirilmesi ise gericilik olarak kabul edilmeye başlanmıştır. Aynı şekilde, ateist fikirlerin yayılması, Allah’a, O’nun Resulüne ve dostlarına saldırmak, ifade özgürlüğü olarak kabul edilmeye başlanmıştır. Şer’i yükümlülüklerden kaçmak, şeriatın esaslarını, detaylarını, kollarını ve hükümlerini yıkmak, bunları çağdaş dünyanın eğilimlerine göre şekillendirmek ise aydınlanma, akılcılık, realizm ve gelişmişlik olarak görülmeye başlanmıştır.

Diğer taraftan, şer’i metinlere sarılmak, onlara sıkı sıkıya bağlı kalmak, bu metinleri savunmak ve insanlara bunları tebliğ etmek, katılık, dar görüşlülük, “fundamentalizm” (Köktendincilik) ve “selefi düşünce” olarak nitelendirilmeye başlanmıştır. Ayrıca, Ruveybida (avamın işlerine burnunu sokan aşağılık kimseler) ve cahillerin halkın işlerine müdahale etmeleri, gündemi bağlamından saptırıp insanları yanıltmaları, meseleleri sulandırmaları ve istedikleri gibi konuşmaları ise fikir kabul edilmeye başlanmıştır. Bu kimseler ise düşünürler, analistler ve aydınlar olarak kabul edilmeye başlanmıştır.

Kelimelerin anlamlarından boşaltılması, tahrif edilmesi ve onlara kasıtlı, yıkıcı bir şekilde gizli anlamlar yüklenmesi “modernlik” olarak adlandırılmıştır. İslam’a karşı açıkça savaş açmak, ona sıkı sıkıya bağlı olan Müslümanları izleyip takip etmek, onlara zulmetmek, onları zayıflatmak için anlaşmalar yaparak peşlerine düşmek ve izlerini sürmek için büyük paralar harcayarak fon sağlamak, tüm bunlar terörizm ve aşırılıkla mücadele, vatanı ve vatandaşları bu tehditlerden koruma adı altında yapılmaya başlanmıştır.

Toprakların satılması, kutsal değerlere ihanet edilmesi, düşmanlara tamamen boyun eğilmesi, onların isteklerini yerine getirmek için sürekli bir koşuşturma içinde olunması, taleplerini karşılamak için birbirleriyle yarışılması ve onlara utanç verici şekilde teslim olunması ise artık barış olarak kabul edilmeye başlanmıştır; hatta "cesurların barışı" olarak adlandırılmaktadır. Filistin topraklarında Yahudi işgalcisinin gözetimi ve denetimi altında bir avuç toprak verilmesi karşılığında onların haklılığını kabul etmek ve bu topraklar üzerinde devlet kurma hakkını tanımak, "adil, kapsamlı ve kalıcı bir barış" olarak adlandırılırken; topraklarını, onurunu ve kutsallarını savunan, kendini ve malını bu değerleri korumak için ortaya koyan kişi barışa karşı bir düşman olarak görülmekte ve "uluslararası meşruiyet" dışı ilan edilmektedir.

Müslüman topraklarına atlarıyla, askerleriyle çıkartma yapan, karada, denizde ve havada onların topraklarına hakim olan, yer altı ve yer üstündeki zenginlikleri sömüren, Müslüman halkı ezip gelişmiş silahlarını onlara karşı günlük olarak test eden Hristiyan güçlerinin on binlercesini ülkeye müdahale etmesi adına getirmek için ortam hazırlamak, “dost” orduları yardıma çağırarak isyan eden düşmanı kovma amacıyla yapılan bir "yardım" olarak görülmektedir. Kafir devletlerinin birleşip güç birliği yaparak halkları boyun eğdirmek, onları küresel düzene teslim olmaya ve belirli, özel iradelere boyun eğmeye zorlamak ise "uluslararası meşruiyet" adına yapılmakta ve "uluslararası toplumun" kurallarından dışına çıkmanın engellenmesi olarak sunulmaktadır.

Bu konuda liste bitmez ve ayrıntılı bir şekilde ele alınması imkansızdır. Bu, yalnızca bu çağın insanlarının içine daldığı "kavram savaşı" yönteminin örneklerinden birkaçıdır. Bu konulara son derece dikkatle eğilmişlerdir, özellikle de medya koşullarının sağladığı, doğudaki insanların, batıda ne olup bittiğini neredeyse hiç gecikmeden öğrenebildiği bu bir köye hatta tek bir eve dönüşmüş dünyayı düşündüğümüzde…

İçinde derinlemesine düşünen ve süslü sözlerin kanmayan, yanıltıcı ifadelerinin arkasına takılmayan bir akıl, bu yöntemin onların temel dayanağı ve belkemiği olduğunu, istedikleri her şeyi tam olarak elde edebilmeleri için nadiren bu yöntemi kullanmadan başarılı olabildiklerini tamamen kavrayacaktır.

İşte böylece gerçekler tersyüz edilir, adlandırmalar değiştirilir, çirkin sözler ve aşağılık davranışlar güzelleştirilir, İslam'ın çağırdığı erdemler ve faziletler ise çarpıtılır.

Ve biz, onlara Allah azze ve celle’nin putperestlere söylediği gibi diyoruz - çünkü onlar kendi putlarını farklı isimlerle adlandırmış ve böylece onları Allah'tan başka tapılacak tanrılar olarak kabul etmişlerdi;

"(Lat, Menat, Uzza gibi isimler) sizin ve babalarınızın koyduğu, Allah'ın hakkında hiçbir delil indirmediği isimlerdir. Onlar, yalnızca zanna ve nefislerinin arzusuna uyarlar. Oysa andolsun ki onlara, Rablerinden hidayet gelmiştir." Necm 23

Ve onlara, insanların gözünde çirkinleştirdikleri ve süsledikleri her şey hakkında şunu diyoruz:

"Bu, sizin ağızlarınızla söylediğinizdir. Allah, hak olanı söyler ve (dosdoğru) yola iletir." Ahzab 4

İsimler, adlandırdıkları şeyin ne olduğunu değiştirmez; sıfatlar ise hakikatleri değiştiremez veya saptıramaz. Bununla birlikte, bizler, isimlerin içeriğinden soyutlanmasının ve hakikatlerin gerçek özelliklerinden ayrılmasının ne kadar tehlikeli olduğunu çok iyi biliyoruz.

İşte bu, hastalığın kaynağı ve dertlerin menşeidir. İnsanlara bir şeyin teslimiyet, zillet ve aşağılanma olarak sunulması ile onun barış ve uzlaşma olarak lanse edilmesi arasında büyük bir fark vardır. Aynı şekilde, fuhuş ve kötü fiiller gibi çirkinliklerin şer'i isimleriyle - zina, faiz, içki gibi - anılması ile bu çirkinliklerin, onların dehşetini hafifleten ve vahametini azaltan adlar altında gizlenmesi - kişisel özgürlük, ilerleme, çağdaşlık, ruhani içecekler, eğlence veya alkollü içecekler gibi - arasında derin bir uçurum bulunmaktadır

Bu örneklerden yola çıkarak, zikredilen her durumu mukayese ettiğinizde akıl almaz tuhaflıklarla karşılaşacaksınız.

Ve bu durumun tehlikesini artıran, bu yöntemin meyvelerini verdiğini ya da vermek üzere olduğunu gösteren en önemli işaretlerden biri; bazı Müslümanların... hatta bazı liderlerinin, düşmanlarının izinden giderek onların seçip özenle oluşturduğu birçok yeni kavram ve isimleri sorgulamadan benimseyip yaymalarıdır. Bu isim ve kavramları dikkatli bir değerlendirme yapmadan, aceleyle kabul etmeleri bir yana, bu kavramlara onları daha da cazip ve meşru görünmelerini sağlayacak eklemeler yaparak durumu daha da karmaşık hale getiriyorlar.

Sonuç olarak, bu kavramların birçoğu insanlar arasında sıradan hâle gelmiş, zihinler tarafından içselleştirilmiş ve kalpler tarafından kabul görmüştür. Dolayısıyla, bu kavramları eleştirme veya başka terimlerle değiştirme çabalarıyla karşılaşıldığında, bu durumun tepkiyle karşılanması ve dirençle karşılaşılması şaşırtıcı değildir.

Şüphesiz ki, bu kavramları aceleyle kabul edip onlara İslami bir kılıf giydirerek, farkında olmadan hem kendilerine hem de ümmetlerine büyük bir zarar vermişlerdir. Böyle yapmakla, düşmanlarına uzun zamandır gerçekleştirmeyi arzuladıkları bir hedefi hayata geçirmeleri için cömert bir hizmet sunmuş ve bu hizmete bir kapı aralamışlardır.

Kavramların isimlerini değiştirerek hakikatlerini çarpıtma ve insanları onlardan uzaklaştırma çabasına bir örnek olarak "cihad" kelimesi verilebilir:

Bu kelime, her Müslümanın yüce değerini bildiği, gönlünün derinliklerinde yüksek makamını hissettiği ve ehlinin yolunun doğruluğunu kabul ettiği bir kelimedir. Çünkü Allah, bu kelimeyi ve ona bağlı olanları yüceltmiş, ona teşvik etmiş ve Müslümanları bu yolda gayret göstermeye özendirmiştir. Peygamber Efendimiz (s.a.v.), cihadı teşvik etmiş, sahabeleri de hem onun hayatında hem de vefatından sonra bu yolda şeref kazanmışlardır.

İslam düşmanları, bu ibadetin müminlerin kalplerindeki yerini görünce ve tarihi inceleyip derinlemesine düşündüklerinde şu gerçeği fark ettiler: Bu ümmet, cihad erdemini yaşattıkça güçlü kalıyor; onu terk edip ondan yüz çevirdikçe zayıflıyordu. Bu anlayışla, İslam ümmetini yok edemeyeceklerine ve onlardan hedeflerine ulaşamayacaklarına dair kesin bir kanaate

vardılar. Ancak, bu ümmeti cihaddan uzaklaştırabildiklerinde amaçlarına ulaşabileceklerini anladılar. Bunun da ancak şu şekilde mümkün olacağını kavradılar: Müminlerin kalplerine, cihadın düşündüklerinden farklı bir şey olduğu ve onun hakikatinin inandıklarıyla tamamen zıt olduğu fikrini yerleştirmeliydiler.

Ancak, düşmanların bu anlamları insanlara ulaştırma ve onları bu fikirlere ikna etme çabası kolayca kabul görecek bir şey değildir. Çünkü insanlar, birçok İslam toplumunun haklarını elde etmek için mücadele ettiğini ve pek çok İslami grubun burada ve orada cihad bayrağını yükselttiğini görmekteydi. Düşmanlar, bu çıkmazla karşı karşıya kaldıklarında ve kontrolü kaybetme korkusuna kapıldıklarında, ümmetin cihad ibadetini uygulayarak eski ihtişamını geri kazanma yolunda adımlar atmasından endişe ettiler. Bunun üzerine medya araçlarını devreye soktular, propagandacılarını dünyanın dört bir yanına yaydılar ve bu cihad faaliyetlerini terörizm, şiddet ve aşırılık olarak tanımlamaya başladılar.

Bu süreçte, kendi kontrol ve gözetimlerinde yetiştirdikleri, cehalet ya da kötü niyetle hareket eden bazı kimselerin yaptığı yanlışları ve aşırılıkları da bu çarpıtma politikasını desteklemek için kullandılar. Böylece, birçok Müslümanın zihninde şu tür kanaatler oluşmaya başladı: Cihad, aşırılık, terörizm ve şiddetle eşdeğer bir kavramdır; mücahitler ise aşırılık yanlıları ve teröristlerdir. Son kertede Allah yolunda kutsalları savunmak ve namusları korumak için silah taşıyan herkes, terörist ve aşırılıkçı olarak nitelendirilmeye başlandı.

Bu tür nitelemeler, en adil ve her aklı başında, insaf sahibi kişi için haklılığı tartışmasız olan açık davalara hizmet eden mücahitlerin bile peşini bırakmaz oldu. Çeçenistan, Filistin, Keşmir ve benzeri yerlerde olduğu gibi, haklılıkları apaçık olan bu davaların savunucuları dahi, terörizm ve aşırılık ithamlarıyla karşı karşıya kaldılar.

Eğer bir davayı, halkın anlayışına uygun bir şekilde "güzel" bir tanım ile tanımlamak isterlerse, onu "direniş" olarak adlandırırlar. Ancak bu terim, sadece savunma anlamına gelir ve insanların zihinlerinde bu yöntemin tek çözüm yolu olarak kalmaması için, üzerine bir sınırlama eklerler. Bu nedenle, "direniş seçeneği" derler; bu da genellikle "barış seçeneği" ile karşılaştırılır- özellikle Filistin meselesi ve benzer durumlarda olduğu gibi. Böylece, savunma amacı güdülen cihad, "aşırılık," "şiddet" gibi olumsuz terimlerle tanımlanır.

"Cihad" kelimesinin insanların kalplerindeki önemini, onların ne kadar cezbedici, kışkırtıcı ve harekete geçirici olduğunu daha iyi anlayabilmek için; yoldan sapmış tağutların birçoğunun nasıl bu kelimeyi kendi çıkarları için kullandığını bir düşünün. Onlar, halkları kendi yanlarına çekmek ve duygularını harekete geçirmek istediklerinde, bu kelimeyi öne sürer, etrafında döner dururlar. Mesela, Baasçı Irak tağutu, Körfez Savaşı'nda, kandırılmış halkların kalplerini harekete geçirmek için bu yöntemi kullanmıştı.

Bu nedenle, bir Müslüman yeni bir terim aldığında dikkatli ve uyanık olmalıdır. Şer'î isimlere sadık kalmaya özen göstermelidir, çünkü bunlar başkalarına ihtiyaç duymadan yeterlidir. Medyanın sunduklarına dikkatle yaklaşmalıdır, çünkü genellikle bal gibi görünen zehri sunar. Bazıları, bunun renklerine ve şekillerine aldanarak onu yutar ve birşeyleri fark etmeye başladığında artık güçlerinin tükendiği, mahremlerinin çiğnendiğini ve dinlerinin birçok görevini terk edip yozlaştıklarını fark ederler. Bu, ümmetin zaten yaraların yorgun düşürdüğü bedenine yeni ve kalıcı bir hastalık daha ekler.

Oysa bu hastalık, onu tetikleyen kapıların kapatılması ve bu yollardan uzak durulması ile engellenebilirdi.

Allah hepimizi sevdiği ve razı olduğu amel söz ve itikada muvaffak kılsın.

Tercüme: **Ebu Mervan el-Halili**